

НЕ СЕ РЪКУВАЙ НИКОГА СЪС... СЕБЕ СИ!

Страшно обичам физиката. Това е любимият ми предмет. Тези дни учихме за строежа на атома и най-странно ми се видя, че прилича на Слънчевата система.

Вървя си към къщи, размахал куфарче в ръка и си мисля: “Щом като, за да има равновесие в атома, на всяка положителна частица отговаря отрицателна със същата маса, защо така да не е и в Галактиката? Откъде сме сигурни, че не съществува друга Галактика като нашата, и Земя като нашата, но с противоположен заряд? Може би в този миг някъде там едно момче като мене върви след училище към къщи и мисли за същото, но с обратен знак. А могат ли мислите да бъдат с отрицателен заряд? Само ако са материални, а засега науката не е доказала това.”

На сутринта тръгнах, както обикновено, на училище и още не направил и две крачки, някой подвижна зад мен. Обърнах се и видях момче на моите години бавно да се приближава, усмихвайки се. Стори ми се страхотно позната физиономията му, но не можех да се сетя къде съм го виждал.

“Мен ли викаш?” – попитах.

“Да. Не ме ли позна?”

“Абе, скибал съм те някъде, ама... Казвай какво има, че закъснявам за училище.”

“Няма страшно – даскалът ще закъснее първия час...”

“Ти пък откъде знаеш?” – прекъснах го ядосан.

“Наистина ли не се досещаш кой съм?”

“Не.”

“А сутрин, като се гледаш в огледалото, не ме ли виждаш?”

Сякаш гръм ме тресна! Срещу мене стоеше... стоях самият аз! Същото яке, същата шапка, а за физиономията да не говорим!...

“Да не искаш да кажеш – започнах колебливо и посегнах да го докосна, но той (т.е. аз) се отдръпнах ужасен.

“Не ме докосвай! Нали знаеш, че щом две частици с противоположен заряд се допрат, ще се унищожат взаимно и понеже това става светкавично, ще последва страхотен взрив! А аз съм твоят двойник от положителната Вселена.”

“Положителната сме ние. Вие сте отрицателната.”

“Зависи от гледната точка. Ние сме положителната...”

“Аз като ти цапна един!..”

“Нали ти казах, че не бива да ме докосваш? Няма значение кои са положителни и кои – отрицателни. Така или иначе имаме противоположни заряди и при контакт настъпва аниhilация.”

“Това пък какво е?”

“Ще го учите днес. Взаимно унищожаване на противоположно заредени материи от вещество и антивещество. А това става с взрив.”

“Слушай, не се ли шегуваш?”

“Няма шега, братче, ако мога така да те нарека. Вселената всъщност е двойна с въображаема линия по средата – нещо като буквата “Ф”. От едната страна е Вселената, а от другата – Антивселената. Приличат си като две капки вода и съществуват едновременно, защото иначе ще се наруши равновесието и всичко ще започне да се разпада...”

“А ти как дойде тук?”

“Ще ти кажа, ама да не вземеш да ме издадеш на баща ни! Той нали донесе от Института за извънземни контакти един апарат, дето стои в кабинета му?”

“Онзи, който има кресло като на самолет ли? Тъкмо смятах днес да седна и да го опитам.”

“Аз вече го направих. Натиснах червения бутон и ето ме тук. Добре че веднага се сетих къде съм. Машина на Времето.”

“Ами ти - запитах с подозрение, - защо не вършиш същото, каквото и аз? Би трябвало сега да бързаш за своето атниучилище, вместо да ми разправяш втели-некипели...”

“Нали си спомняш теорията за относителността на Айнщайн? Поради голямото разстояние и скорост на движение на частиците, се получава фадинг – изкривяване на времето. Сега ние живеем няколко часа преди вас, но после тази разлика може да намалее и вие да започнете да живеете преди нас – нали разбираш, нещо като заглъхването на радиопредаванията в диапазона на късите и средните вълни – радиостанцията ту заглъхва, ту се чува силно...”

“Разбирам – промълвих удивен. – И всичко това днес ли го учихте? А... я ми кажи, тебе... изпитаха ли те днес по нещо?”

“А-а-а! Хитрец! Няма да и кажа! Ще наруша последователността на събитията.”

“Не си приятел тогава” – тръгнах обиден.

“Че какъв приятел съм ти, когато съм самият тебе!”

“Добре тогава, кажи какво интересно ще се случи в училище днес. Ако познаеш, ще повярвам на приказките ти.”

“Ами... най-голям смях падна в час по физика. Нали си спомняш, че учителят ни даде за домашно да помислим може ли да се построи вечен двигател – перпетуум мобиле – както са го наричали в древността.

“Е, че какво? Такъв двигател не може да има! Енергия от нищото не се създава.”

“Да, но Петьофа днес донесе в училище вечен двигател!”

“Хайде бе!”

“Да! Направил един барабан от тел, облечен отвън с хартия, прекарал през центъра му ос и го сложил на статив. Носи го на катедрата, учителят пита какво е това, а той отвърща “вечен двигател”.

“И какво стана после?”

“Ами като е вечен двигател, запита учителят, защо не го задвижиш? Сега ще го задвижа, рече Петьофа и го завъртя. А той, като тръгна, не спря!”

“Не може да бъде!” – пошепнах.

“Може, не може, но барабанът се въртя минута, че и повече и не спира. Даскалът се шашна. Седна на стола, подпря глава с ръка и тъжно загледа барабана, а той се върти ли, върти... Петьофа стои горд до него, а целият клас вие от възторг...”

“И после?”

“По едно време учителят протегна ръка и внимателно спря барабана– да не се износи – вечен двигател е това, не е шега! После стана и тъкмо се канеше да прегърне и разцелува Петьофа, преди да го предложи за Нобелова награда по физика, когато момичетата се разпищяха и скочиха върху чиновите.”

“Защо?”

“Ами по едно време откъм вечния двигател се чу тихо гризкане и след малко от една дупка в хартията подаде главичката си малко бяло мишле, което скочи и затича из класната стая.”

“Хитрец е Петьофа! Направил е барабана от напречни телове и мишката, като е бягала, е въртяла барабана – нещо като катерича люлка...”

“Точно така. Всички много се смяхме, но най-много – учителят. Дори каза, че щял да прости на Петьофа поредната шуротия, защото проявил находчивост, а това било много ценно качество.”

“Слушай, ако днес в час стане нещо такова, аз ще стана и ще кажа, че в барабана има мишка.”

“И ще смутиш хода на събитията – каза моят двойник. – Да се намесваме в хода на нещата е строго забранено. Представи си, че някой отиде в миналото и убеди баща ни да отиде да живее в друг град? Как щеше да се запознае той с майка ни и как щяхме да се появим ние?”

“Прав си – отвърнах разбиращо. – С тези неща шега не бива!”

Часът премина точно както го бе описал моят двойник. Вече не се съмнявах – това бях аз от другата вселена.

Едва изтраях края на часовете. “Той” ме чакаше на уреченото място.

“Е, увери ли се?” – запита, щом ме видя.

Кимнах мълчаливо, а после попитах:

“И какво ще правиш сега? Няма ли да ти се карат, че закъсняваш от училище?”

“Ще ми се карат, разбира се и затова изчезвам. Освен това трябва да съм там, когато дойдеш ти.”

“Аз ли?” – попитах изненадан.

“Ами да! Нали се канеше след училище да изпробваш онзи апарат в кабинета на бащата. Сядаш в креслото, натискаш копчето и си при мен...”

“Дадено! – казах и му протегнах ръка. – До скоро виждане в отрицателната Вселена.”

“До скоро виждане в положителната!” – подаде ми ръка и той.

Щом се докоснахме последва страхотен взрив. Като от ядрена бомба. За част от секундата две тела с маса от по четиридесет килограма се анихилираха. Освободи се енергия, като от няколкостотин мегатона тротилов еквивалент.

По едно време дойдох на себе си и видях, че лежа на пода до леглото си, а одеалото се е омотало около врата ми.

“Мамо!” – викнах ужасен.

“Защо си легнал на пода? – чуди се майка ми. – Хайде, ставай че ще закъснееш за училище...”

Гледах я неразбиращ, все още с разтуптяно сърце. Станах и се приготвих за училище. След малко вече бях на улицата.

Едва бях направил няколко крачки, когато чух някой да подвиква зад мен...

Спрях като закован. Да се обърна ли?

1984 г. Бургас.

P.S. Като прочете горното, четиринайсетгодишният ми син се вдъхнови и реши да напише разказ. Разказът започваше така: “Не – рече той и го погледна като отровен...”